

SANT JORDI

ESCOLA ELS LLORERS

23 d'Abril

Curs 2021-2022

EDITORIAL

Tots naixem amb una joia en el nostre interior. És la nostra essència, el més preuat que tenim. A mesura, però, que anem creixent, el món ens fa mirar cap enfora en lloc de mirar cap endins que és on es troben les nostres necessitats, emocions i desitjos.

La funció de l'escola és la d'unificar l'autoconeixement i el descobriment de l'entorn de l'infant; fer-lo capaç i segur per a esdevenir la màxima expressió d'ell mateix/a.

És per això que cal valorar l'esforç d'aquests petits escriptors que han sabut crear històries imaginàries que recullen les seves experiències i emocions, i les enalteixen amb el seu toc personal d'il·lusió i creativitat.

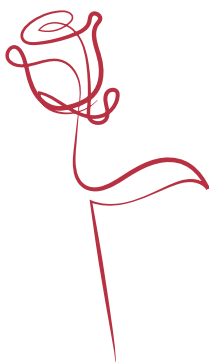
A continuació, us presentem aquesta entranyable revista en motiu de Sant Jordi, que mostra aquests llaços invisibles que fan les arrels dels nostres infants esdevenir-se adults feliços.

L'escola creu que llegint, escoltant i creant històries s'emprèn un camí de creixement personal que els fa esdevenir éssers únics.

La lectura fa l'home complet;
la conversa, àgil;
l'escriure, precís.

Francis Bacon

PREMIS

JOCS FLORALS

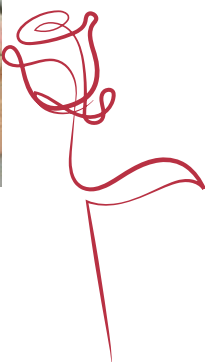
23 d'abril
Barcelona

PETITS

RECULL DE DIBUIXOS

MITJANS

RODOLINS I
POESIA

Rodolins

Rodoli

El Drac de la cova va morir
perquè un altre Drac volia
surgir.

ANÒNIM

Max Guix - 1rA
(1r premi)

Rodali

La primera moli fa por el drac i com
s'enfadi el posava a dins d'un sac.

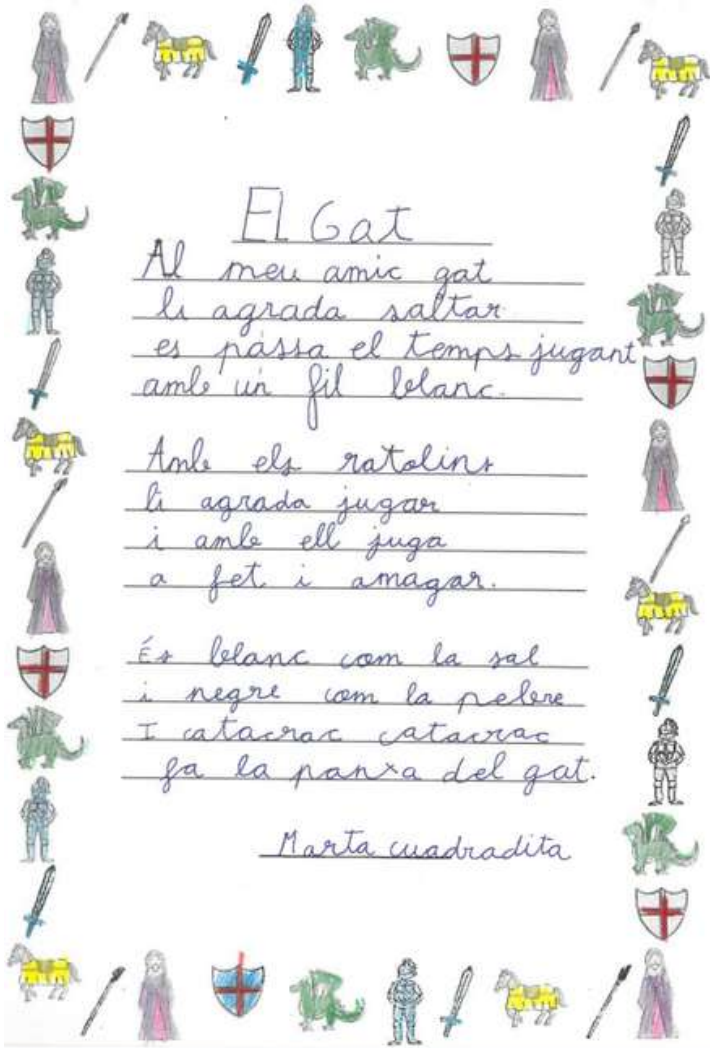

ANÒNIM

Lindsay Batres - 1rB
(2n premi)

Poesia

El Gat
Al meu amic gat
li agrada saltar
es passa el temps jugant
amb un fil blanc.

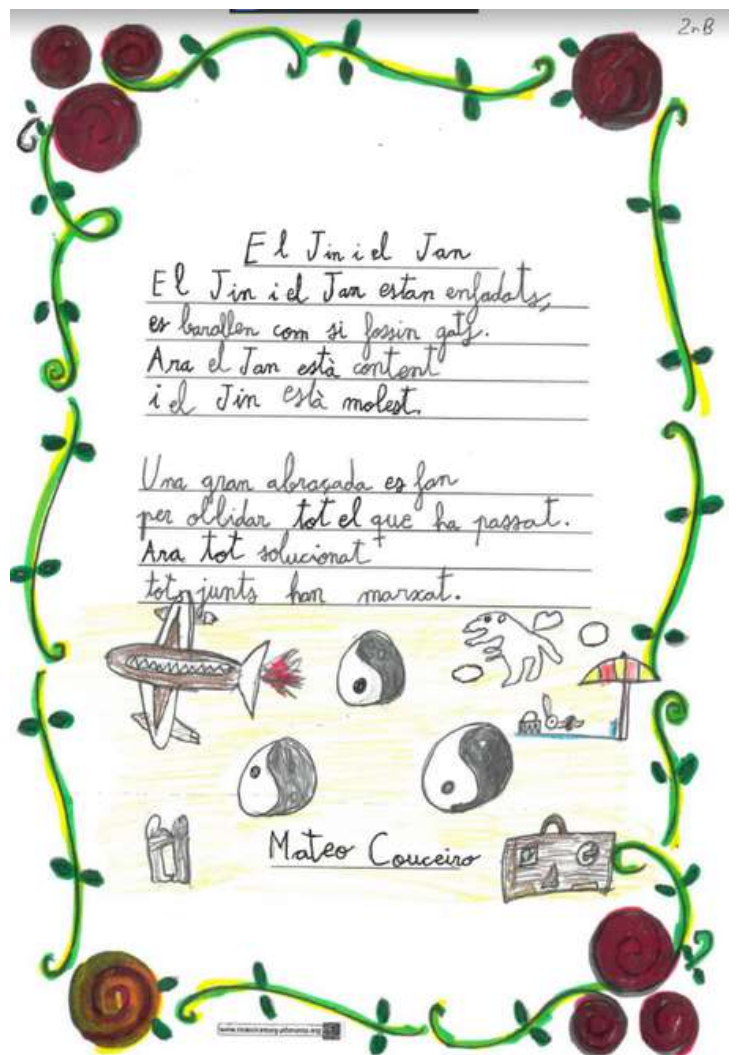
Amb els ratolins
li agrada jugar
i amb ell juga
a fet i amagar.

És blanc com la sal
i negre com la pebre
I cataracs cataracs
fa la panxa del gat.

Marta Cuadradita

MARTA CUADRADITA

Emma Hazapuro - 2nA
(1r premi)

2nB

El Jin i el Jan
El Jin i el Jan estan enfadats,
es barallen com si fossin gats.
Ara el Jan està content
i el Jin està molestat.

Una gran abraçada es fan
per oblidar tot el que ha passat.
Ara tot solucionat
tots junts han marxat.

Mateo Couceiro

MATIAS

Mateo Couceiro - 2nB
(2n premi)

Els gats enamorats

El meu poble té un mercat.
 Al costat d'un terrat.
 Allà viu un bon gat.
 Que s'ha pujat aviat.

Al costat del seu plat.
 I ha vingut un nou gat
 Que s'ha volgut menjar
 tot el que n'hi havia en el seu plat.

Però ell s'ha enamorat.
 I junts han compartit el seu plat.

(Cloe Thunderman)
 Lara Martín

Dos enamorats

Hi havia una vegada una princesa
 que era molt rossa,
 que tenia molta bellesa
 i portava a la ma una bossa.

A l'altra banda del riu, al poble,
 hi havia un carnisser
 que somiava ser noble,
 o ser un gran cavaller.

El carnisser li va regalar una rosa
 i els dos es van enamorar,
 ella li va regalar una espasa
 i a la plaça es van casar.

(Libertad Campos)

ANÒNIM

Libertad Legido - 3rC
 (2n premi)

TOSHO

Abril Martí - 3rB
 (1r premi)

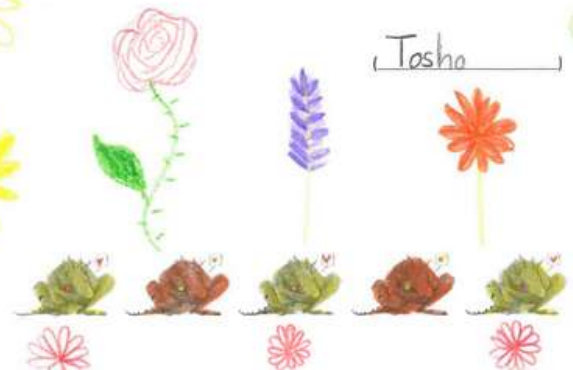
Una gran amistat

La mirada m'encomana la teva amistat,
 junts podem desfer-nos del monstre que ens ha espantat,
 la teva bonica melodia,
 m'ha fet voler fer una meravellosa poesia.

Si et faig un dolç pessic,
 notaré que ets el meu amic,
 la teva filosofia,
 em farà entendre la teva ortografia.

I si junts ho fem tot,
 no seràs pas un marranot,
 t'agradarà ser a l'aire lliure,
 i t'oblidaràs del dolent centaure.

(Tosho)

CLOE THUNDERMAN

Lara Martín - 3rA
 (3r premi)

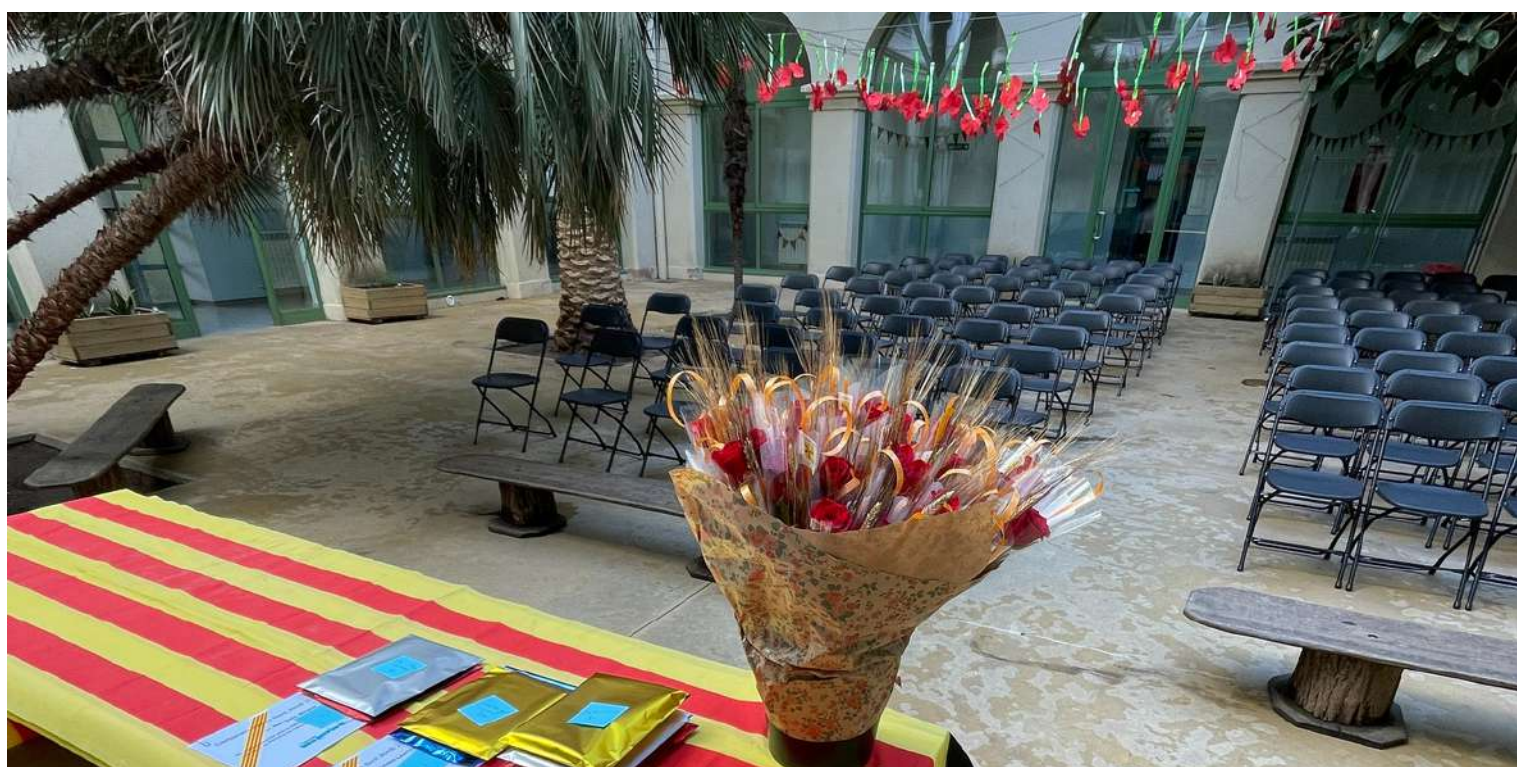

GRANS

POESIA I
NARRATIVA

UN PANDA DIFERENT

Era una vegada, una nena que es deia Mia. La Mia vivia en una casa enmig d'un camp terrorífic amb herba negra com un forat negre; però al final d'aquell camp hi havia un petit poble ple de flors, papallones, animals i persones molt amigables.

La vida de la Mia era molt trista, perquè no tenia amics; però ella sempre estava contenta. Cada dia anava a aquell poble meravellós caminant. Un dia es va trobar un panda diferent dels altres. Tenia uns ulls blaus com el cel i el seu cabell era groc i taronja. La Mia sorpresa li va dir:

-Però què! Això és increïble! Estic veient un ós panda groc i taronja!

La Mia sense pensar-s'ho va apropar-se al panda i el panda va saltar a sobre d'ella i la va abraçar. En aquell moment la Mia es va sentir molt tranquil·la però... hi havia alguna cosa que no estava bé.

La Mia li va mirar el coll i va veure una gran ferida. No era una ferida qualsevol, era una ferida d'un tret de pistola d'un caçador! La Mia ràpidament va anar al veterinari més proper i quan va arribar, la Mia li va dir el que li havien fet a l'ós. La veterinària va contestar:

-Potser no pot sobreviure així que, aprofita el temps que et quedi amb ell.

La Mia es va posar molt trista, però va fer el que li va dir la veterinària. Va jugar amb ell, va cuinar amb ell i fins i tot anava a l'escola amb ell.

De cop i volta l'ós va començar a perdre color. El groc i el taronja es van començar a convertir en el color original de l'ós panda. La Mia va tornar al veterinari, però ell no sabia per què. La Mia també va anar a un laboratori i tampoc. Fins que un dia va anar a un lloc on miraven animals exòtics. La Mia els va dir el que passava i li van respondre:

-Sí que es pot curar. Només li has de donar tot l'afecte que puguis, tornarà al seu color i estarà curat.

La Mia ho va fer i de la nit al dia, el panda va tornar al seu color. La Mia estava molt contenta perquè veia com es curava. Fins ara, que ja són inseparables.

I conte contat, conte acabat.

MIKA

Clàudia Català - 4tA (1r premi)

LA LLIBRETA MÀGICA

Hi havia una vegada una nena que es deia Emma que tenia 10 anys i vivia en una casa enorme i com que era una casa molt, molt, molt gran encara que feia 10 anys que hi era no se la sabia de memòria per això ella va pensar fer una aventura.

Ella no tenia por de perdre's dins la casa, era molt valenta.

Llavors va començar la seva aventura.

Va sortir de la seva habitació que també era molt gran, va pujar les escales per buscar les golfes.

Després d'un temps va trobar les golfes, hi havien moltes coses, i després va veure una llibreta que tenia un títol: MAGIC, i al seu costat hi havia un bolígraf.

La llibreta era de color lila i tenia purpurina i el bolígraf tenia plomes de colors.

La nena va pensar que de moment l'aventura es cancel·lava perquè ara volia dibuixar. Quan ja estava a la seva habitació va començar a dibuixar. Estava dibuixant un os de peluix i quan va acabar no li va agradar, va arrancar el paper, el va doblegar i el va tirar a la paperera i de cop va veure que el paper no hi era! Va mirar i solament hi havia un peluix de debò.

La nena no ho va entendre, i els Ho va dir. Aleshores la nena els hi va explicar tot però els pares no la van creure. Ella es va enfadar tant que quasi explota. Però després va pensar que si els pares venien i els hi ensenyava la creurien i així ho va fer.

Quan van venir un altre cop va treure la llibreta i va començar a dibuixar un clip preciós.

I el va arrancar i el va doblegar, el va tirar al terra però no va passar res! Els pares amb una cara avorrida se'n van anar.

La nena es va quedar trista i així es va passar tot el dia dibuixant.

Quan es va despertar va entendre que quan els pares hi eren la llibreta no funcionava. Tot seguit la nena va baixar a la cuina i els va preguntar si sabien alguna cosa de la llibreta però no sabien res de res.

Finalment la nena va pensar que no la necessitava i la va guardar al seu armari i va continuar la seva aventura d'investigar més racons amagats de la casa . Potser trobaria una altra sorpresa!

LILI

Agniia Sazonova - 4tB (2n premi)

EL MILLOR CURS DE TOTS

El curs de 5è es porta bastant bé
té molta energia i es diverteix
cada dia, els agrada la tecnologia
però de tant en tant "la lia".

Ens agrada jugar, però dels deures
ens podem oblidar, ens poden jutjar
però cap curs ens pot igualar.

Tenim diferents classes que són
les nostres bases. Al menjador
ens agrada parlar, però sense
pati ens podem quedar.

La Cristina és la nostra tutora
i també la coordinadora TIC.
Ens pot esborrar el Hangouts
amb un sol clic.

La directora no és tutora,
però fa un treball molt
important: suportar el
nostre curs que és gegant

A educació física hi ha molta
diversió encara que el
Fran té una lesió, i a
tots ens entra la depressió.

La Mariona, l'Alba i la Cristina
són les que ho fan millor,
encara que no us ho creieu
de tant cridar-nos se'ls gasta la veu.

Espero que us hagi agradat
aquest poema compostat i
de veritat perdoneu-me
per ser tan pesat.

ANÒNIM

Nil Lemée - 5èB (1r premi)

LES OLIVES

Les olives i les braves
són les dues per picar.

Però ara parlem de les olives,
que no són per acabar,
que són per començar.

Són tan boniques,
i dins d'un pot les figues.

Són rodones,
i també petites.

A mi m'agraden molt,
però hi ha gent que no les vol.

N'hi ha moltes variants,
negres, verdes i grans.

Espero que us hagi agradat,
perquè si no,
no sou de la meva edat.

F.MAIG

June Fox - 5èA (2n premi)

FAIG HIP HOP

Quan tenia 6 anys
ballarina volia ser.
Vaig esperar als 9 anys
per hip hop poder fer.

Per la nit vaig anar a dormir.
Al dia següent amigues de hip hop vaig tenir.

Molt feliç estava a l'escola
i molt emocionada anava.

Molt nervioses ens posàvem
quan feiem un festival
però també ens divertíem
si sortia bé al final.

Ja és 2022, balls difícils fem
i una mica ens equivoquem.

SOFIA

Salomé Ozashvili - 5èc (3r premi)

HO GO CHI - VIETNAM

1973

Ho Go Chi és un nen de 7 anys que viu a Vietnam del nord, és orfe perquè el seu pare estava en el front de batalla i no sap res de la seva mare. Per això ha d'intentar sobreviure sense ajuda de ningú.

Un dia estava en el bosc recol·lectant fruites i tubercles del terra. Es sentia una mica nerviós i tenia molta por. No hi havia ningú amb ell per consolar-lo.

De sobte, va escoltar un avió sobrevolant molt a prop seu, quan va observar el cel, va veure que era un avió de caça americà anant a tota velocitat pel bosc i deixant anar una substància química molt perillosa (l'agent taronja) fent que tot el que toqués es desnutrís lentament.

Ho Go chi va començar a córrer tan ràpid com va poder per intentar que la substància química no el toqués.

Va tenir molta sort perquè l'avió va passar per l'altre costat d'on ell estava.

Ho Go Chi va tornar a casa seva (una cabana molt petita feta de fulles i troncs caiguts) es trobava molt cansat després de córrer tant i tenia alguns morats. També tenia molta fam, ja que no va poder recollir res de menjar, va haver d'aguantar un dia sense menjar.

Van passar tres mesos i va passar una cosa diferent del que passava sempre:

Va veure persones, estava esperançant en què fossin civils però... EREN SOLDATS AMERICANS!

Ho go Chi no sabia què fer, si fugir o amagar-se. Va optar per la primera opció, fugir.

Va anar tan ràpid com mai en la seva vida, pensava que si es parava el dispararien. No s'equivocava, el van començar a disparar i el van tocar en el braç dret, però no va parar de córrer, malgrat el mal que li feia el braç.

Ho Go Chi va perdre de vista els soldats, salvant-se possiblement de la seva fi.

1975

Va arribar el final de la guerra, amb Vietnam del Nord com a guanyadora del conflicte, però en Ho go chi no ho sabia. Un dia un investigador que passejava per la jungla va escoltar sorolls per unes herbes altes, va donar unes passes per veure què era i va veure a en Ho Go Chi intentant fer foc. L'investigador va trucar a les autoritats i es van emportar a en Ho Go Chi.

2022

Ara en Ho Go Chi és un important escriptor a Vietnam, està casat i té 2 fills es diuen Ho Tuan i Ho Dan.

Quan el van salvar de la selva l'any 1976, no li va costar reincorporar-se a la societat. Va estudiar en un institut de Vietnam i va anar a la universitat d'Oxford.

Ara viu a Hanoi amb la seva família i és bastant ric.

OTHERGUN

Alexander Danalache - 5èA (1r premi)

EL NEN PERDUT

Hi havia una vegada un nen que es deia Mateo. Ell vivia amb el seu germà gran Damian, que tenia 22 anys. Al Mateo no li queia bé el seu germà, tot i que es portava molt bé amb ell. El Mateo tenia 18 anys i era el més petit de classe. Tots es comportaven malament amb ell, però n'hi havia un que sempre el protegia.

Un dia a l'escola van fer un concurs de cant i el Mateo es va apuntar. Ell cantava molt bé, però li feia vergonya cantar en públic. Al seu germà Damián no li agradava el soroll, però no tenia un altre lloc on practicar.

- Si tant vols participar en aquell concurs hauràs d'anar-te'n a un altre lloc -va dir el Damian.
- Estic fart de fer sempre el que tu em diguis. Jo sóc lliure! -va contestar el Mateo.
- Ho sento, però sóc el teu germà gran -va dir el Damian.
- Jo sempre m'he comportat bé amb tu, però tu sempre t'has comportat malament amb mi -va replicar el Mateo.

Aleshores el Mateo es va enfadar molt i es va tancar a la seva habitació.

Va arribar el dia del concurs i van cantar tots menys el Mateo; però va arribar l'hora en què havia de sortir. Ell estava molt nerviós, però va sortir i va cantar una cançó que es deia "Bad Child". Tots es van quedar sorpresos i van començar a aplaudir. A més, algú va fer un vídeo i el va enviar a una companyia que necessitava un cantant expert. Després d'unes hores van trucar al Mateo per proposar-li de ser cantant. El Mateo va dir que sí, però que hauria de canviar-se el nom perquè no volia que ningú el reconegués. Al dia següent va anar a tenyir-se els cabells. Unes hores després havia d'anar a assajar per fer una prova.

Ja era hora de la prova i va cantar. Tots els que estaven allà es van quedar sorpresos i el van acceptar. El seu germà gran estava molt preocupat perquè el Mateo no havia arribat; encara que mai li mostrava afecte, per dins sí que es preocupava pel seu germà petit. El secretari del director que es deia Liam va informar el Mateo que hauria d'anar a Califòrnia:

- Hola Mateo, venia a informar-te que hauràs de viatjar a Califòrnia- va dir el Liam.
- Està bé - li va contestar el Mateo.

El Mateo estava molt feliç.

Al cap d'un temps el germà del Mateo ja tenia 25 anys i el Mateo en tenia 21. El Damián portava tres anys buscant el Mateo, però mai el va arribar a trobar. El Mateo a Califòrnia va fer molts amics. Un dia, va fer el seu dotzè concert i va cantar una cançó dedicada al seu germà Damián, el germà que mai havia tornat a veure.

ANÒNIM

Zara Islam - 5èB (2n premi)

L'ESCRITOR QUE HO VA DONAR TOT

Hi havia una vegada un nen que es deia Alejandro, la seva infància era anar a l'escola i quedar-se en casa el que faltava de dia.

Però no es quedava mirant el televisor o jugant als videojocs, sinó que es quedava escrivint històries cada dia.

Quan va créixer, es va convertir en l'escriptor més conegut del món. Però un dia, es va quedar sense idees i va decidir vendre la seva empresa a la empresa enemiga "Starbook".

Després d'això, va tenir problemes econòmics i amb la seva família.

Per això va intentar buscar treball... I res, cada vegada tenia menys diners... Fins que un dia li va sorgir una idea.

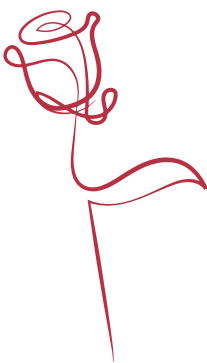
Va tenir la idea de fer les històries que vivia de petit. Va agafar les històries, les va millorar i les va adaptar a molts idiomes amb tots els diners que tenia.

I al final, ja no va comprar la seva antiga empresa, sinó que va comprar tot "Starbook".

Quan es va jubilar, va intentar fer al seu fill escriptor. I ho va aconseguir, ell li seguia els passos per arribar tan lluny com el seu pare. Va morir amb felicitat per dins.

St4rBOOK

Nahuel Garcarena - 5èC (3r premi)

EL DESTÍ

No tinc dubtes quan camino,
descalça o amb sabates
no dubto, només camino
cada pas m'inspira.

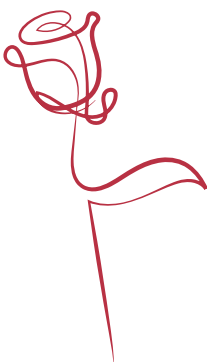
Avui no em fa mal el peu,
així que no sóc presonera del camí
però vull trobar una font,
que regui la meva inspiració.

Ara comença a ploure
i descalça sento l'aigua als peus.
Ja he arribat, em quedo pensant...
I em pregunto, què faig jo aquí?

Caminar només és donar el primer pas
per aconseguir el que et proposes.

ANÒNIM

Carlota Guilera - 6èA (1r premi)

EL MEU AMIC AMB HIPOCONDRIA

El meu amic té hipocondria.
i exagera cada dia.
Sempre diu que morirà,
però això no és veritat.

En realitat està en bon estat
perquè sempre està cantant.
I també està enamorat,
d'un àngel delicat.

Està tan enamorat
que podria matar un drac;
com en Jordi en el seu dia,
per veure-la amb alegria.

AITOR TRILLA

David Muresan - 6èB (2n premi)

UN SANT JORDI DIFERENT

Ahir em vaig despertar com cada dia però era especial, ja era Sant Jordi! Havia esmorzat, vestit, etc., i vaig sortir al carrer cap a la botiga.

Volia compra un llibre o més ben dit una sèrie de llibres que s'anomenen "Els Futbolíssims". Quan estava a la porta... resultava que estava tancada!

Quan tornava a casa vaig encendre la TV i estaven dient que era la fi del món i que moriríem a la nit. Es veu que una gran part de Plutó s'havia trencat i que s'estavellaria a la Terra.

Quan vaig veure allò vaig córrer com un boig per totes les parts de casa. Més tard a la TV van dir que salvarien la majoria de gent. -Espera, com que la majoria? I la resta de gent? Què seria d'ells!? -vaig exclamar.

No podia parar de pensar i quan ja era l'hora d'anar-se'n el cotxe ja estava ple de gent, ho repetiré: el cotxe estava ple!!! Se n'havien anat sense mi!

L'asteroide va començar a arribar, ja es podia veure perfectament. Quan anava a tocar...

Em vaig despertar, sí, tot era un somni!

Quan em vaig despertar vaig fer el que feia cada dia, després vaig anar a la botiga, ja que era Sant Jordi, però la botiga era tancada...

ANGUSTIOSO

Wen Shan Yao - 6èB (1r premi)

ELS ANIMALS

Fa molts anys i anys i anys, en una selva hi vivien molts animals. Allà, hi havia un animal que era molt tímid, era un eriçó molt petit que es deia "Punxetes". El Punxetes no havia anat mai a l'escola i no tenia intenció d'anar hi.

Un dia, es va despertar i la seva mare li va dir que aniria a l'escola per a poder estudiar i aprendre. Quan ho va saber va començar a plorar i cridar que no volia anar a l'escola.

-No vull anar a l'escola - va dir sanglotant.

-Allà aprendràs moltes coses que no saps i faràs molts amics - va dir la mare.

-No vull fer amics, jo em diverteixo tot sol - va dir a la mare.

La mare va marxar de l'habitació. El Punxetes tenia molta por d'anar a l'escola perquè no sabia com era aquell lloc.

L'endemà es va aixecar a les set del matí i va baixar a esmorzar amb la mare. Es va vestir, es va rentar les dents, va agafar la motxilla i van marxar cap a l'escola.

Quan van arribar a l'escola, la mare va fer-li un petó i va marxar. El Punxetes va entrar i no sabia què havia de fer, on havia d'anar i no sabia qui eren tots aquells nens i nenes.

La mestra es va presentar i tots els alumnes també, el Punxetes va decidir fer el mateix i es va presentar. Tothom es va quedar meravellat amb el seu nom, era molt divertit i li quedava bé, sobretot perquè era un eriçó.

La seva mare el va anar a recollir, van arribar a casa i el Punxetes li va explicar tot el que havia fet a l'escola.

A la nit, quan es va ficar al llit, va somiar en tot el que havia fet avui i tot el que li esperava demà.

ÀNONIM

Olívia Tomàs - 6èA (2n premi)

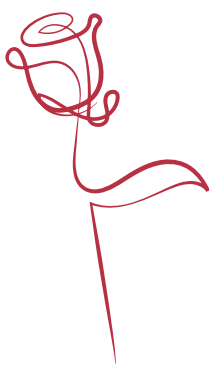
SANT JORDI I EL MÓN QUADRAT

Va ser un nou dia per al nostre heroi,
com sempre va tenir una missió
salvar la princesa i matar el dragó.
Sant Jordi va partir en busca de la bèstia feroç
quan va caure en un forat amb molta foscor.
Quan va despertar es va trobar en un món quadriculat.
De sobte un estrany li va parlar:
Hola, miner; el seu cap és com un cub
i Sant Jordi va preguntar: qui ets tu?;
Doncs jo soc Steve,i tu com et dius,
doncs jo soc Sant Jordi: es un plaer;
va dir Steve. Sant Jordi confós
li va dir; però, però...
no et sorprens!?
Soc Sant Jordi, el cavaller!;
Doncs no em sona el teu nom
és igual he de tornar al meu món,
he de tornar i matar el drac.
En aquell moment Steve va pensar:
Drac! Pot ser que m'ajudi amb el drac
de l'End; i li va cridar:
-Sant Jordi! Què vols? -li va preguntar.
-No te n'has d'anar,
tinc una missió que et pot interessar;
-Digues de què es tracta quadrat companyer.-
va dir Sant Jordi interessat.
-Es tracta d'un drac que habita a l'End;
li va explicar. -Doncs, a què esperant estem?
tenim una missió pendent.
-va dir Sant Jordi emocionat.
Però Steve el frena: -Encara no Sant Jordi no siguis desesperat,
tingues en compte que haurem d'afrontar
molts perills i... -A l'aventura! -va cridar
Sant Jordi mentre ignorava les advertències de Steve
i la mina més endavant
llavors va caure i va xocar
contra el pis mentre Steve llegia en el xat:
"Sant Jordi va caure des d'un lloc alt."

ÀNONIM

Jorge Puentes - 6èB

ESCOLA ELS LLORERS
CURS 2021/2022

